

[Ragnhild Andersen.]

tinget. Udviklingen til i dag viser, hvor påkrævet dets gennemførelse havde været på dette tidspunkt, og hvor rigtigt vi kommunister så på spørgsmålet. En gennemførelse af vort forslag kunne sikkert have befriet boligministeren for den ubehagelige konstatering, som han i går måtte lade gå videre til tinget og offentligheden.

Jeg skal derefter vende mig mod boligministerens udtalelse om huslejeforhøjelse. Den var ikke til at tage fejl af, i hvert fald ikke, hvad angår ministeriets hensigt. Det bør understreges, at vi hermed for første gang oplevede, at den ansvarlige boligminister fra tingets talerstol fremsætter krav om forhøjelse af lejeniveauet fra 1939. Ministeren udtalte i går: det er min opfattelse, at huslejestoppet i 1939 ikke lader sig opretholde på dette niveau. Jeg tror også, at det er en almindelig erkendelse i befolkningen — „en almindelig erkendelse i befolkningen“, sagde den højtærede minister —, at man nu må finde udvej for en rimelig forhøjelse af huslejen i de gamle ejendomme.

Jeg vil gerne spørge den højtærede minister, hvor i befolkningen han er stødt på den erkendelse. Jeg må meget indtrængende advare ham mod at forveksle de kredse, hvori han åbenbart har sin gang, med den brede danske befolkning. Der er for os almindelige dødelige absolut ingen tegn i sol og måne på, at befolkningen indser rimeligheden i en huslejeforhøjelse. Der holdes for tiden i alle københavnske bydele en række protestmøder mod planerne om huslejeforhøjelse. Jeg ved, at alle politiske partiers kandidater ved sidste folketingsvalg er indbudt til disse møder. Jeg er selv indbudt til et sådant møde netop i aften. Da ministeren er valgt i København, har jeg grund til at tro, at også han har modtaget indbydelse til et af disse møder. Her vil han kunne høre om befolkningens syn på spørgsmålet leje-forhøjelse, for den højtærede minister tror vel ikke, at det er befolkningens opfattelse, han vil stifte bekendtskab med, når han den 13. december skal tale ved det lukkede møde i Københavns Grundejerforening, eller hvis han modtager boligforeningsdirektør Hans Andersens indbydelse til dennes møde på fredag.

Jeg vil gerne minde ministeren om, at en nu afdød rangsperson indenfor den vestlige hemisfære gjorde sig udødelig ved at sætte kikkerten for det blinde øje. Jeg synes, at boligministeren, som jeg ved også gerne vil have plads i verdenshistorien, skulle finde på noget nyt og bedre.

Det var iøvrigt bemærkelsesværdigt, hvorledes den nuværende boligminister i sin redegørelse i går gentagne gange søgte at knytte en forbindelse mellem sin opfattelse og sin forgænger i embedets. Jeg vil derfor gerne minde om, at den tidligere regerings boligminister aldrig fra dette sted har givet udtryk for, at han var positiv tilhænger af huslejeforhøjelse. En antydning deraf er i det ærede medlem hr. Kjærboels ministertid kun fremkommet et så fjernt sted som i en grundejerforening på Bornholm. Men da min partifælle, fru Alvilda Larsen, her i salen den 13. januar 1949 bad den daværende minister Kjærboel om besked fra denne talerstol om hans og hans regerings stilling til spørgsmålet huslejeforhøjelse, tav ministeren og lod sig ikke bevæge til at fremkomme med et ord i denne anledning. Da det genfremsatte forslag til lov om leje i næste rigsdagssamling påny kom til første behandling, spurgte fru Alvilda Larsen atter boligminister Kjærboel derom i følgende spørgsmål: „Er ministeren tilhænger af leje-forhøjelse, eller er ministeren ikke tilhænger af leje-forhøjelse?“ Stadig intet svar fra boligminister Kjærboel. Jeg tror derfor, at den nuværende boligminister skulle henholde sig til, at hans forgænger to gange her i tinget har fremsat et leje-lovsforslag, som ikke indeholdt noget om leje-forhøjelse.

Når den nuværende boligminister nu så stærkt forlover sig med den forrige boligminister, nødsages jeg til at spørge, om der da mellem de herrers ærede partier foreligger underhåndsaftaler om, at en huslejeforhøjelse er berettiget og nu skal gennemføres. Det er meget muligt, at det ærede medlem hr. Kjærboel og den højtærede minister er enige, men for tinget kan det ikke stå klart, eftersom det ærede medlem hr. Kjærboel aldrig i sin ministertid har givet udtryk for, hvad der var hans standpunkt. Det vil være nyttigt, finder jeg, om det ærede medlem hr. Kjærboel herfra vil være i stand til at demontere, at en sådan underhåndsaftale skulle foreligge. Man har naturligvis meget svært ved at frigøre sig for tanken, efter at man i går hørte den nuværende boligminister nærmest bedyre, hvordan han har overtaget det frygtelige job fra sin forgænger at skulle fordyre befolkningens boligomkostninger.

Jeg tillader mig at gentage overfor den højtærede boligminister, at befolkningen ikke erkender det rimelige i, at der vedtages en huslejeforhøjelse. Jeg sagde allerede forleden dag, at der er givet udtryk derfor i foråret, da henved 500 organisationer, omfattende mellem $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ mill. medlemmer fra mange